

kus on Daniel — sajatas tallipois — tema wist tee ääre kraawi jäänud, ehk on ta ju toas wiinaklaasi juures, ei wõi enam oodata, et hobused peaks wastowdetama! Tema koer weel läheb hukka ja jääb wiimaks wangkre alla, kui ta oma liiga joomist maha ei jäta!" Nõnda nurises tallipois uimase peaga ja otjis laterniga igalt poolt woorimeest, aga ätitselt hakkas kangeste wanduma ja kisendas, kurja täie suuga hüüdes: „Daniel, oled sa hul peast wõi joobnud kui siga? mis sa seal teed?" Tagumise ratta külles kükitas wana Daniel ja püüdis kõige oma rammuga seda edasi weeretada, ei kuulnud midagi, ei teadnud, kus ta oli, kunni tallipois laterni tema silme ette pani, tema käest finni hakkas ja ütles: „Daniel, ammu ammu ju oled mäest ülesse saanud, hobused seisawad, tõuse püsti!" Daniel wahtis kaua tallipoisi silmi, kes tema wana sõbr oli, wiimaks hingas ta raskesti, küsis madala ja kahisewa häälega: „Kus ta on, ehk läks ta juba ära?" — „Keda sa küsid?" wastas tallipois, „kes see oli? ma kuulsin kül wõbrast häält mind hüüdwa, aga ei näinud kedagi!" — „Kas ta weel seal?" küsis jälle Daniel wärisedes. „Ei ma näe kedagi — wastas pois — kes see siis oli?" — „Kuri waim ise!" ütles Daniel tasaste, „Jumala pärast

wõta hobused eest ära, nii kermeste kui sa aga wõid, muidu ta tuleb jälle ja wõtab meid mõlemad!" — „Sa oled hulluks läinud, ütles tallipois; kui kõige muu asja pärast nii wäha karta oleks, kui tema pärast, kül meil siis maa peal priske elu oleks!" Aga ommeti ütles ta seda niisuguse häälega, kellest igaüks oleks aru saanud, et tema süda rinnus wabises nagu talle saba. „Ole wait! — ütles Daniel, — ära tee oma sõnaga pattu! kui sulle juhtuks, mis mina täna olen tunda saanud, külap siis teistwiisi räägitsid!" — „Jääd õõsekse seie?" küsis teine. — „Mite saa tuhande rubla eest lähemini ma enam sammu edasi. Oh mu Jumal, kõik mu ihu teeb haiget, pean tupa minema. — Aga waata, eks ta seisa seal aja ääres? Jumal hoidku mu hinge ja kõik head waimud kaitsku mind kurja eest?" — Nõnda kõneledes läks Daniel kotsa ja oleks pimedas peaaegu keldri kuffunud, aga seekord sai ehmatusest kül. Tallipois oli kaa tasaseks saanud ja ei lausunud enam sõna; mõlemad olid rõõmsad, kui toas olid, kus weike tuluke walgust ja sooja andis. Et kül ju hilja oli ja kallid pühade laupäaw, oli kõrtsitoas ommeti weel mõni wennake, kes hulkumist enam armastas kui tööd, wiina enam kui wet. Aga kõrtsmik ise ei tunnud teisi pühi